

**КОНВЕНЦИЈА
ИЗМЕЂУ ВЛАДЕ СОЦИЈАЛИСТИЧКЕ ФЕДЕРАТИВНЕ РЕПУБЛИКЕ
ЈУГОСЛАВИЈЕ И ВЛАДЕ ФРАНЦУСКЕ РЕПУБЛИКЕ О ПРИЗНАЊУ И
ИЗВРШЕЊУ СУДСКИХ ОДЛУКА У ГРАЂАНСКИМ И ТРГОВАЧКИМ
СТВАРИМА**

Влада Социјалистичке Федеративне Републике Југославије и Влада Француске Републике у жељи да обезбеде, у односима између две државе, признање и извршење судских одлука у грађанским и трговачким стварима, сагласиле су се о следећим одредбама:

Члан 1

1. Ова конвенција се примењује на одлуке које доносе судови страна уговорница у грађанским стварима, укључујући лично и породично право, као и у трговачким стварима.
2. Она се примењује и на одлуке које доносе судови у кривичним стварима, уколико се ове одлуке односе на материје поменуте у претходном ставу.
3. Она се не примењује у стварима:
 - а) стечаја, поравнања или других сличних поступака;
 - б) социјалног осигурања;
 - ц) штета у области нуклеарне енергије.

Члан 2

У вези са применом ове конвенције подразумева се:

- а) под изразом "одлуке", све одлуке донете у парничном или ванпарничном поступку, без обзира на назив који им је дат или на судове од којих потичу, као и поравнања закључена пред судијом у току спора;
- б) под изразом "суд порекла", суд који је донео одлуку чије се признање или извршење тражи;
- ц) под изразом "држава порекла", држава на чијој територији суд порекла има своје седиште;
- д) под изразом "замољени суд", суд од којег се тражи да призна одлуку или да је прогласи извршном;

е) под изразом "замољена држава", држава на чијој територији се тражи признање или извршење.

Члан 3

Одлуке које је донео суд једне стране уговорнице признају се или проглашавају извршним на територији друге стране:

а) ако је суд порекла био надлежан према праву замољене државе или на основу конвенције која је на снази између страна уговорница;

б) ако се у држави порекла одлука не може више побијати редовним правним леком и ако је тамо извршна.

Члан 4

Признање или извршење се одбија:

а) ако нису испуњени услови које предвиђа претходни члан;

б) ако је одлука у супротности са јавним поретком замољене државе;

ц) ако акт којим се покреће поступак није био уредно и благовремено уручен или саопштен одсутној странки да би се ова могла бранити;

д) ако једну од странака која је приступила суду није представљао њен законски заступник, ако је то било потребно;

е) ако је спор између истих странака, заснован на истим чињеницама и по истом предмету:

(1) у току пред судом замољене државе, као првим судом пред који је покренут спор, или

(2) довео до доношења одлуке у замољеној држави, или

(3) довео до доношења одлуке у другој држави, а постоје услови потребни за њено признање у замољеној држави;

ф) ако је замољени суд обавезан да призна надлежност дату изабраним судијама.

Члан 5

Свака страна уговорница задржава право да одбије признање или извршење одлуке једног суда друге стране која се односи на лично стање или способност држављанина треће државе на чијој територији одлука не би могла бити призната.

Члан 6

Признање или извршење се не може одбити само из разлога што је суд порекла применио други закон а не онај који би требало применити према правилима међународног приватног права замољене државе, сем у погледу личног стања или способности лица или случаја када је правило о сукобу закона утврђено конвенцијом на снази између страна уговорница. Шта више и у овом случају признање или извршење не може се одбити ако би примена закона коју налажу поменута правила довела до истог резултата.

Члан 7

Са изузетком онога што је потребно за примену претходних чланова, замољени суд не приступа никаквом суштинском испитивању одлуке коју је донела држава порекла.

Члан 8

Приликом оцене надлежности суда порекла, замољени орган је везан чињеничним стањем на коме је овај суд засновао своју надлежност, осим ако није у питању одлука донета у одсуству.

Члан 9

1. Поступак за признање или извршење одлуке спроводи се по закону замољене државе, уколико овом конвенцијом није што друго одређено.
2. Ако се одлуком решава о више захтева по разним основима који се могу одвојити, признање или извршење се може тражити или одобрити делимично.

Члан 10

1. Странка која захтева признање или тражи извршење мора да поднесе:
 - а) отправак одлуке који садржи услове потребне за утврђивање његове веродостојности;
 - б) сваки документ на основу којег се може утврдити да је одлука била уручена или саопштена;
 - ц) по потреби оверен препис судског позива за одсутну странку и сва документа на основу којих се може утврдити да јој је позив био благовремено уручен;
 - д) сваки доказ на основу којег се може утврдити да се одлука не може више побијати редовним правним леком и да је постала извршна на територији државе порекла.

2. Ако садржина одлуке не омогућава замољеном суду да провери да ли су испуњени услови из ове конвенције, овај суд може да захтева сва друга потребна документа.

3. Документа предвиђена у претходним ставовима морају бити пропраћена преводом овереним од стране дипломатског или конзуларног службеника, заклетог тумача, или од стране сваког лица које је у ту сврху овлашћено у једној од две државе. Ова документа не подлежу легализацији.

Члан 11

Странка којој је призната бесплатна судска помоћ у држави порекла, уживаће је без поновног разматрања, у границама које предвиђа законодавство замољене државе, за акта и поступке који имају за циљ да одлука буде призната или да постане извршна, као и за акта и поступке извршења одлуке о егзекватури.

Члан 12

Ова конвенција не укида конвенције чији су чланови или ће бити чланови две државе, а које у посебним областима регулишу питање признања и извршења одлука.

Члан 13

Ова конвенција се примењује на целокупној територији обе државе.

Члан 14

Свака страна уговорница саопштиће другој извршење поступка који захтева њен устав за ступање на снагу ове конвенције. Она ће ступити на снагу првог дана другог месеца после последњег саопштења.

Члан 15

1. Ова конвенција се закључује на неодређено време.

2. Свака страна уговорница може је у свако доба отказати, а овај отказ производи дејство шест месеци од дана када је друга страна уговорница примила саопштење о отказу.

Сачињено на дан 18. маја 1971. године у Паризу, у два примерка на српскохрватском и француском језику, при чему су оба текста подједнако веродостојна.